

Kállay Kotász Zoltán

A TÉL FAGGATÁSA

2017-04-29 | **VERS**

Mordul egyet a tél,
puha pelyheket pöffent szét,
s mint a hófal eddig rejtett elemei,
fűszálak bukkannak elő.

Zöld acélgerendák – a január lesből siklott, fagyasztott rideggé –
s lám, az egyik szálacska derékba törik.
Újabb fuvintás betemeti.

Nem tud kivilágosodni.
Derengő félhomály – mint gyík szeme,
talajközelen surran a nap, sárgán villan, s már el is tűnik.
Mit lát belőlünk? Dermedt várakozást, gémberedett mindent-viselést,
mely dunyha alá teste melegével
langyosít álmot hozó
vackot?

Fehér buckáktól hullámzik a határ,
vízfelszínt is rejthetne, lágyan ringót,
varázsütésre mozdulatlanúságba dermedőt...
Vagy vakondtúrások hepehupáit, csupa mélyre hatoló,
beláthatatlanul kanyargó összkomfortot...
Szűk kijárataikat lefogta
a tél hó-keze.

Puha takaró alatt lapul-e
fagyott elszánás, kristály konokság,
mely cirógató melegben magát olvasztva magra,
csírára csurran? Mit hordanak a hosszú álmok,
hordanak, terveznek-e, vagy csak
tarka bélésű kabátkái
a jelennek?

Hóra eső, majd megint hó,
eső érkezik, köd és hófátyol – a diófa alatt
varjú táncol, bár meglehet, csak a lábait kapkodja őkelme;
fél maghéj csörgedezik a jégen, felkapja, eldobja,

utána ugrik, újra a csőrében...

Fagyott fűszálak élén

szél füttyen.

kép | Stanley Zimny, flickr.com